

Bez nohy mi bude líp

Šestnáctiletý Šimon Kasa přišel v únoru o pravou nohu pod kolenem. Nesmutnil. Naopak. Úrazem pochroumaná končetina ho od dětství omezovala natolik, že se sám rozhodl podstoupit její amputaci.

QR platba

Šimonova rodina má malé hospodářství, chovají i dravce.

TEXT: LUCIE NEKVASILOVÁ
FOTO: MILAN JAROŠ

Těžko si představit trápení, kterým si musel Šimon projít. Když mu bylo pouhých sedm let, nešťastný úraz na zahradě ho připravil o část pravé nohy, čtyři prsty na pravé ruce i část dětství, které místo děláním lumpáren s kamarády strávil po nemocnicích a v ordinacích lékařů, kteří se mu pochroumanou nohu snažili zachránit. „A zachránili. Jenže hned od začátku nebylo jisté, jestli se Šimon bude moci na nohu vůbec postavit. Pořád mu chyběla velká část vnitřního kotníku a chodidla,“ vypráví maminka Hana Kasová.

Šimon se nakonec na nohu postavil, při chůzi ji ale vytáčel do strany, a jak rostl a sílil, končetina se pod jeho vahou stále víc a víc deformovala. Nepomohly ani opakované plastické operace. Noha navíc nerostla stejně jako ta zdravá, a tak ji měl nakonec o celých tři a půl centimetru kratší. To už bylo nemožné

dorovnat jakoukoliv ortopedickou vložkou, a tak chlapec chodil v botě s vypodloženou patou a těžkou až běda. „Už to nešlo jinak. Noha mě bolela a nic jsem na ní neušel. Bylo to pořád horší a horší,“ vysvětluje Šimon, proč se s rodiči nakonec rozhodl, že bez nohy mu bude líp. Jakoukoliv to zní tvrdě.

ŠŤASTNÍ S PROTÉZOU

O dobrovolné amputaci začali Kasovi poprvé uvažovat zhruba před dvěma lety, když řešili s protetiky z firmy Otto Bock pro Šimona novou protézu ruky. Na té chlapci po úrazu zůstal jenom palec, se kterým se sice naučil dělat úplně všechno, postupem času mu ale začalo vadit, jak vypadá. Dostal tehdy silikonovou náhradu připomínající rukavici a byl spokojený, ruka se ovšem záhy ocitla na druhé koleji. „Najednou jsme se dostali mezi amputáře, kteří bez nohy zvládali jezdit na paddleboardech, na kolech, zkrátka všemožně sportovat a byli šťastní. Zatímco Šimon sice nohu měl, ale nemohl s ní dělat vů-

Najednou jsme se dostali mezi amputáře, kteří bez nohy zvládali jezdit na paddleboardech, na kolech, zkrátka všemožně sportovat a byli šťastní. Zatímco Šimon sice nohu měl, ale nemohl s ní dělat vůbec nic, ani pořádně chodit na ryby.

bec nic, ani pořádně chodit na ryby,“ říká maminka Hana.

Následovaly rozhovory s lékaři, protetiky, jinými amputáři a měsíce zvažování. Definitivní rozhodnutí nebylo vůbec jednoduché, stejně jako najít ortopeda, který by Šimonovi amputaci provedl. Pro chlapcovy ošetřující lékaře bylo podle paní Hany stále na prvním místě bortící se kotník nějak operativně vyspravit. „Už se ale nedívali na to, jak je na tom Šimon celkově, jak kvůli nemocné noze dostává zabrat jeho koleno a taky kyčel a záda. Devět let se musel omezovat úplně ve všem,“ říká. „Věřím, že teď se konečně rozběhne,

Sbírku můžete podpořit převodem
na transparentní účet Konta Bariéry:

číslo účtu **17111444/5500**

variabilní symbol **2222**

specifický symbol **59882**

QR platba

jako se rozběhli všichni ti, které jsme potkali," dodává nadějeplně.

Z NEMOCNICE K ŘECE

Tři týdny po operaci, kdy si se Šimonem a jeho maminkou povídáme, optimismus ani jednoho z nich neopouští. Naopak. Na otázku, jak zákrok dopadl, odpovídá šestnáctiletý chlapec s nadhledem: „Dobrý. Nemám nohu.“ Po propuštění z nemocnice se okamžitě pustil do rehabilitací, protahuje koleno a posiluje svaly. A o berlích dokonce vyrazil s kamarády k řece, protože rybaření je jeho největší koníček a bez něj, zdá se, nemůže být. „Málem jsem z toho respekt. Ale zase psychika je taky důležitá a kluci snad byli opatrní,“ říká maminka.

Ujít si Šimon nenechal ani výlet do Prahy na rybářský veletrh, i když zatím musel vyrazit s vozíkem a s berllemi. Protézy se dočká, jakmile se mu pořádně zahojí jizva, nemá cenu nic uspěchat. Nové nohy pak dostane hned dvě, jednu do civilu a druhou na sport. Na co se nejvíc těší? „Od sedmi let jsem nemohl dělat nic a předtím jsem byl malý, takže nejdřív asi začnu obvykle chodit. Na větší vzdálenosti a hlavně bez bolesti,“ plánuje Šimon. Kam jeho kroky povedou, je zbyteč-

Maminka Hanka je pro Šimona velkou oporou.

ně se ptát. I během našeho povídání si na gauči chystá rybářské návny. Časem by taky rád vyzkoušel třeba už zmíněné paddleboardy a nakonec i běh. „To bude třešnička na dortu,“ těší se paní Hana.

VŠICHNI BĚŽÍ PRO ŠIMONA

Ještě předtím, než se do běhu pustí sám Šimon, rozběhnou se pro něj děti a dospělí po celé republice, aby mu spolu s Kontem Bariéry pomohli na novou sportovní protézu vybrat potřebné finance. Civilní nohu sice Šimonovi uhradí zdravotní pojišťovna, běžeckou protézu za zhruba 150 tisíc si ale bude muset zaplatit sám. „Všichni kolem nás jsou nadšení, že budou Šimonovi moci pomáhat. Je to moc hezký pocit,“ říká paní Kasová s tím, že se do charitativně-sportovního projektu Run and Help chystají zapojit Šimonovi bývalí a současní spolužáci.

Šimon má za sebou Základní školu Josefa Kajetána Tyla v Písku a teď studuje prvním rokem Střední rybářskou školu ve Vodňanech. Jeho oborem jsou vodní stavby a návrat vody do krajiny. Svůj velký koníček, tedy rybaření, by rád přetavil také do budoucího povolání: „Bavilo by mě stavět jezírka,“ říká.

A jaký je Šimonův největší úlovek? „Sumec velký 178 centimetrů, takže větší než já,“ chlubí se. A co s ulovenými rybami dělá? „Všechny pouštím zpátky do vody.“

I když to nejsou zlatí úhoři, snad mu do dalšího života přinesou štěstí! ●

SRŠ VODŇANY

VODŇANSKÉ
RYBÁŘSKÉ
DNY

32

ČTVRTEK 16. KVĚTNA

15.00—18.00

„Běžíme pro Šimona“
charitativní akce

